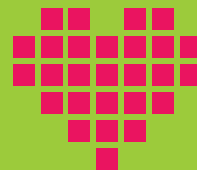
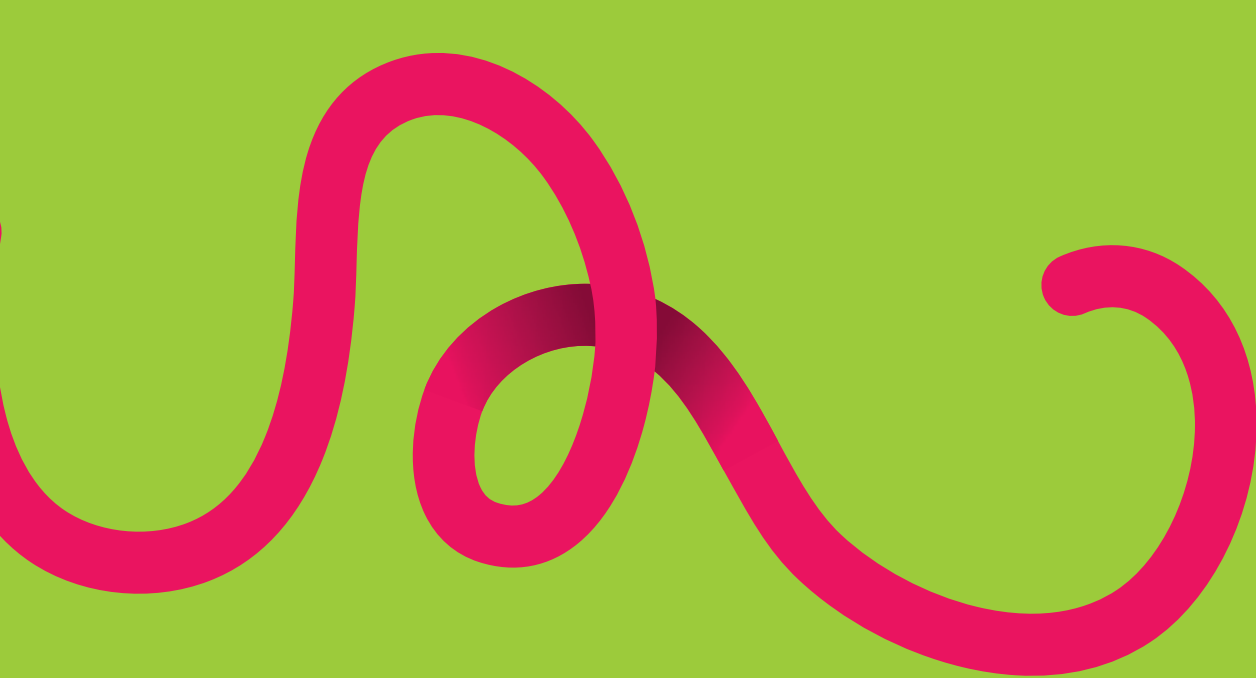

HET VERGETEN KIND TALKS 2020

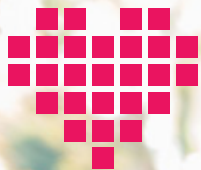

HET
VERGETEN
Kind

VOORWOORD TALKS MAGAZINE

Voor je ligt de vijfde editie van Talks, het jaarlijks terugkerende tijdschrift dat je een inkijkje geeft in ons werk. Dit blad kon niet tot stand komen zonder de hulp van onze jongerenraad, The Unforgettables. Deze jongeren hebben zelf in moeilijke thuissituaties gezeten, sommigen zijn ook uit huis geplaatst. Als ervaringsdeskundigen delen ze hun ontroerende levensverhalen met ons en met jou, met heel Nederland. Om zo te laten zien hoe het leven eruitziet voor kinderen in Nederland die het moeilijk hebben, omdat er thuis veel problemen zijn. Maar dat is niet het enige wat deze kanjers doen.

Annemara en Thierry deden mee aan de covershoot en het daarbij horende interview, Daan zorgde er eigenhandig voor dat minister Hugo de Jonge van VWS bij hem op de leefgroep kwam logeren en Evi en Tamika schreven een brief aan de hulpverleners die in hun leven het verschil maakten.

Hulpverleners zijn cruciaal als het gaat om stabiliteit en veiligheid van de zorg voor kwetsbare kinderen. Dat de zorg van kinderen die met jeugdzorg in aanraking komen weinig stabiel is, hoorde je vorig jaar al van ons. We vroegen aandacht voor de vele doorplaatsingen binnen de jeugdzorg. Uit huis geplaatste kinderen verhuizen veel te vaak van plek naar plek waardoor het voor hen moeilijk wordt om zich nog ergens thuis en veilig te voelen. Unforgettable Esmiralda is in zestien jaar twintig keer verhuisd! Dat mag niet meer gebeuren; elk kind verdient veiligheid, stabiliteit, warmte en vertrouwen.

Daarom schudden we Nederland dit jaar wederom wakker: nu laten we zien dat kinderen die in het jeugdzorgsysteem terechtkomen te veel verschillende hulpverleners te zien krijgen. Steeds als ze iemand vertrouwen, raken ze diegene weer kwijt. Dit is bovenop de trauma's die ze al hebben psychisch heel erg zwaar. Gelukkig zijn er ook vele hulpverleners die ondanks het huidige systeem kinderen echt

zien en helpen. Ieder kind heeft iemand nodig om te vertrouwen. Die hem of haar knuffels geeft, of zoals Tamika het zegt: "Iemand die soms heel even heel 'pedagogisch onverantwoord' is en me aan het lachen maakt."

We zijn enorm dankbaar voor de hulpverleners die hun mannetje staan. Maar we hebben samen nog een lange weg te gaan als we het jeugdzorgsysteem echt willen veranderen, om zo kwetsbare kinderen de stabiliteit en veiligheid te geven die ze nodig hebben. En daar moeten we ons samen hard voor maken.

Van 13 januari tot en met 13 februari 2020 voeren wij weer actie om de jeugdhulpverlening in Nederland te verbeteren en het wisselen van hulpverleners te stoppen.

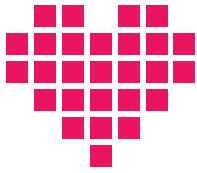
Teken jij ook onze petitie op hetvergetenkind.nl?

Want ieder kind verdient een liefdevol thuis met vertrouwde gezichten.

Margot Ende
Directeur Het Vergeten Kind

02	VOORWOORD	Margot Ende
06	STOP HET WISSELEN VAN HULPVERLENERS	Annemara vertelt
08	REPORTAGE	The Unforgettables
12	REPORTAGE	Heppie (t)Huis
16	REPORTAGE	Minister De Jonge slaapt op een leefgroep
20	HEPPIE	Kinderprogramma
26	STOP HET WISSELEN VAN HULPVERLENERS	Jules vertelt
28	REPORTAGE	Angela Schijf in gesprek met Unforgettables
32	REPORTAGE	Jay komt op tv
35	BRIEVEN AAN...	onvergetelijke hulpverleners
38	INTERVIEW	met directeur Margot Ende
40	STEUN	Het Vergeten Kind
43	COLOFON	

WAT IS ER **MIS** MET MIJ DAT IK **ZOVEEL** **HULPVERLENERS** NODIG HEB?

Het gezin van Annemara had drie jaar geleden hulp nodig toen de psychische ziekte van een van haar ouders verergerde. Ook Annemara wilde hiervoor graag ondersteuning. In de jaren die volgden, zag zij ongeveer veertig hulpverleners. “Ik werd onzeker. Zijn wij zo’n raar gezin dat er zo ontzettend veel mensen bij ons betrokken zijn?”

“Ik heb een vader, een moeder, een broertje en een zusje. Ik ben op dit moment 18 jaar, mijn zusje is 9 en mijn broertje is 5. Tot mijn 10e ging het eigenlijk best goed thuis. Een van mijn ouders heeft een psychische ziekte en dat zorgde soms wel voor spanningen, maar over het algemeen ging het prima. Tot vijf jaar geleden, toen de psychische ziekte verergerde en dit ervoor zorgde dat onze thuissituatie niet meer fijn en veilig was.”

Stress

“Op school merkten ze ook dat het mis was; ik viel af en was niet meer de vrolijke Annemara die normaal door de gang huppelde. Ze dachten dat ik anorexia had, maar het was stress door mijn thuissituatie. De schoolpsycholoog benaderde mij en vanaf daar ging voor mij het balletje van de hulpverlening rollen. Voor ons hele gezin veranderde er rond die tijd ook een hoop, want een van mijn ouders werd tijdelijk opgenomen. En toen kwam voor ons de hulpverlening thuis op gang.”

Voor wat kan ik dan bij jou terecht?

“In eerste instantie was dat fijn, want we hadden ook hulp nodig. Maar het was te veel. Het begon met Samen Veilig, daarna kwam Veilig Thuis, natuurlijk werd ook de gemeente erbij betrokken, daarna stichting Timon... Toen mijn ouders gingen scheiden, verdubbelde het aantal hulpverleners zelfs! Want mijn vader en moeder waren nu eigenlijk twee aparte gezinnen; het was absurd hoeveel hulpverleners bij ons

betrokken waren. Ik heb mijn verhaal heel vaak moeten vertellen, aan een sociale makelaar, verschillende psychologen, systeemtherapeuten, gezinsbegeleiders. Ik werd gek van al die mensen. Als een van hen bij het afscheid tegen me zei: 'Als er iets is, kun je me bellen', vroeg ik me af: waarvoor dan? Voor wat kan ik dan bij jou terecht?"

Elke keer opnieuw je verhaal doen

"Het was niet alleen zo dat we veel verschillende soorten hulpverleners hadden, degenen die we hadden, wisselden ook nog eens vaak. De een kreeg een andere functie, de ander werd vervangen, weer een ander maakte een carrièreswitch. Zo heb ik in de afgelopen drie jaar meer dan veertig hulpverleners gezien. Het maakte me onzeker, zijn wij als gezin zo raar dat we zoveel mensen nodig hebben? En wat is er mis met mij dat ik zoveel hulpverleners nodig heb? Ook vond ik het vervelend om iedere keer weer een nieuw iemand in vertrouwen te nemen en iedere keer te blijven hopen dat er iets mee gedaan zou worden. Want van de veertig mensen hebben er tien maar echt wat voor me kunnen betekenen. Op een gegeven moment wist ik niet meer wie ik kon vertrouwen."

Betere communicatie

"Nu gaat het redelijk goed met ons en ook met mij gaat het goed. Inmiddels weet ik ook dat de hoeveelheid hulpverleners die ik heb gehad niets over mij zegt. Ik ben niet gek, omdat ik

zoveel mijn verhaal moest vertellen. Ze wilden me wel helpen, alleen lukte het niet goed. Wat mij betreft moet er veel meer en beter gecommuniceerd worden en moet men zich afvragen: is er echt nóg een persoon nodig? En waar is dat dan precies voor nodig? Want minder hulpverleners per kind is echt gewoon beter."

The Unforgettables

Annemara maakt deel uit van The Unforgettables, de jongerenraad van Het Vergeten Kind. Zij zijn de stem van de kwetsbare kinderen in ons land, omdat zij als geen ander weten hoe het is om op te groeien in een moeilijke situatie. Annemara: "The Unforgettables zijn niet alleen heel belangrijk, maar ook heel gezellig en liefdevol. Hier heb ik geleerd dat ik mijn verhaal niet hoeft te verbergen, maar dat delen juist betekent dat ik anderen help."

DE BESTE **AMBASSADEURS** ZIJN DE **JONGEREN ZELF**

Dertig jongeren, uit alle hoeken van Nederland, met elk hun eigen unieke verhaal, vormen samen de jongerenraad van Het Vergeten Kind: The Unforgettables. Als ervaringsdeskundigen zijn zij de stem voor alle kwetsbare kinderen van Nederland. Het resultaat: de jongeren worden gehoord door ministers én media als het gaat over het verbeteren van de jeugdzorg. En bovendien smeden ze een onderlinge band die voelt als familie.

The Unforgettables komen meerdere keren per jaar samen om workshops te volgen, samen te zijn en om te praten over wat er beter moet in de jeugdzorg. Zo ook dit trainingsweekend in Driebergen, waar niet alleen de dertig jongeren aanwezig zijn, maar ook de directeur van Het Vergeten Kind, Margot Ende. Ze vertelt: “We komen op voor kinderen die het moeilijk hebben, dus op de eerste plaats is het belangrijk om naar hen te luisteren en ze te betrekken. Dat is niet meer dan logisch. Maar daarnaast werkt het gewoon heel effectief. Ik kan praten als brugman, maar ik kan nooit overbrengen wat zij doormaken. Zij ademen, leven de problematiek van alle kwetsbare kinderen in Nederland. Samen met The Unforgettables gaan we naar de media en de politiek om hun verhaal te vertellen. Om zo heel Nederland bewust te maken van de situatie van de ‘vergeten’ kinderen, zodat men in actie komt om hun situatie te verbeteren. Het mes snijdt dus aan twee kanten.” Of misschien zelfs aan drie kanten, want: “Het programma dat The Unforgettables doorlopen is ook ongelooflijk leuk. De jongeren brengen heel veel energie. Het zijn krachtige jonge mensen, waardoor je vanzelf geïnspireerd raakt. En ze zijn er voor elkaar.”

Één grote familie

Dit trainingsweekend maakt deel uit van een programma van drie jaar, waarin de jongeren een intensieve training ondergaan om te leren om zo goed mogelijk hun boodschap

over te brengen. Aan instanties, media of politici. De belangrijkste ingrediënten van deze dagen, behalve de kennis en vaardigheden die ze opdoen: veel gelach, veel applaus, maar ook ruimte voor af en toe een traan of een stil moment. Unforgettable Thierry (14): “Dit voelt als één grote familie die bij elkaar komt.” Best bijzonder als je bedenkt dat de meeste kinderen problemen in de huiselijke sfeer hebben, of zelfs niet bij hun eigen familie kunnen wonen.

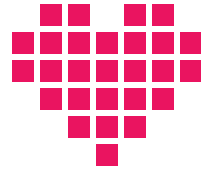
Workshop presenteren

Unforgettable Jacqueline (22) doet vandaag mee aan de workshop presenteren. De vloer ligt bezaaid met kleurrijke foto's. Alle jongeren krijgen de opdracht: kies een afbeelding uit en vertel waarom deze je aanspreekt. Jacqueline pakt een foto van een luchtballon tegen een blauwe hemel. “Ik kies deze omdat ik dit nooit zou doen, want ik heb hartstikke hoogtevrees.” Gelach uit de groep. “Maar het gevoel van vrijheid spreekt me wel enorm aan.” De workshopdeelnemers leren al doende dat een presentatie goed werkt als er humor in zit, en een verrassend element, terwijl Jacqueline zich tegelijkertijd kwetsbaar opstelt.

Masker af

“Een van de belangrijkste dingen die ik hier geleerd heb”, vertelt Jacqueline, “is dat het oké is om niet oké te zijn. Ik had altijd een groot masker op om maar niet te laten zien wat er

HIER KAN IK MIJN MASKER AFZETTEN

aan de hand was. Bij The Unforgettables heb ik geleerd om mijn masker af te zetten.” En inderdaad, gedurende het weekend doen de jongeren letterlijk hun pruiken af (en trouwens ook weer op, maar dat is tijdens het gekostumeerde feest op zaterdagavond), en geven zichzelf stukje bij beetje bloot aan hun vrienden. Telkens klinkt weer: “Ik voel dat ik hier mijzelf kan zijn.” Jacqueline vervolgt: “Als ik straks weer terugga naar school en naar therapie, dan gaat mijn masker weer op.” Ze beseft hoe gek dit klinkt. “Inderdaad, ik laat mijn kwetsbaarheid niet zien aan mijn therapeuten. Ik ben slecht van vertrouwen geworden. Dat komt doordat ik in mijn leven al een stuk of zestig, zeventig psychiaters, psychologen en behandelaren heb gehad.”

Vijftien hulpverleners

Ze raakt hiermee het thema van de campagne 2020 van Het Vergeten Kind: ‘Ieder kind verdient een liefdevol thuis met vertrouwde gezichten. Stop het wisselen van hulpverleners.’ Veel kinderen zien in hun leven zoveel hulpverleners dat ze niet alleen de kans niet krijgen om een band op te bouwen, maar ook niet naar een resultaat kunnen werken. Daar kan Laura (16) over meepraten. In de leefgroep waar zij woont, heeft ze dit jaar al zo’n 45 invallers, zogenaamde careflexers, voorbij zien komen. “Die willen elke keer weer je verhaal horen. Dan denk ik: dat durf ik niet, want ik ken je niet, of het klikt wel, maar dan gaan ze weer weg. Soms ben ik er klaar mee en dan zeg ik: lees het zelf maar in mijn documenten. Dan weten ze vaak wel hoe laat het is.”

Gebroken hart

Ambassadeur van de stichting, acteur, danser en choreograaf Juvat Westendorp is er ook bij dit weekend. Hij vertaalt het zo: “We kennen allemaal het verdriet van je eerste vriendinnetje die het uitmaakt. Daarna moet je opstaan en je opnieuw durven binden aan iemand. De harten van deze kinderen zijn

al vijftig keer gebroken, en op hele jonge leeftijd. Je kunt je voorstellen wat er gebeurt als zij zich elke keer weer opnieuw moeten openstellen?”

Dankbaar

Juvat is al vrijwel vanaf het begin betrokken bij de jongerenraad van Het Vergeten Kind. “The Unforgettables zitten echt in mijn hart. Zij hebben zoveel meegemaakt, en slepen zoveel bagage met zich mee, dat je je niet kunt voorstellen dat ze daar niet superbeschadigd uit komen. Maar deze jongeren hebben er juist alles voor over om hun eigen situatie én die van andere jongeren te verbeteren. Zij zijn betere ambassadeurs dan ik ooit zou kunnen zijn. Wij geven ze een platformpje, een steuntje in de rug, maar vervolgens pakken zij het helemaal zelf op, en bouwen samen aan een betere situatie voor alle kwetsbare kinderen in Nederland. Ik ben dankbaar dat ik hier onderdeel van mag zijn.”

Rimpeleffect

Het is tijd voor het groepsgebesprek. Alle Unforgettables ploffen neer op zitzakken, terwijl vriend van de stichting, actrice en presentatrice Dolores Leeuwijn het woord neemt. “Onderschat het effect niet van wat jullie doen. Jullie komen binnen in Den Haag en bij instanties. Het zijn logge bolwerken met zoveel regels, mensen en belangen, dat het veel tijd vergt om verandering teweeg te brengen. Maar ook al zie je het niet, er gebeurt heel veel. Het is een rimpeleffect.” Juvat vult aan: “Alleen al door hier aanwezig te zijn, zetten jullie een grote stap. Je laat zien dat je vooruit wil.” De handen gaan op elkaar. Applaus, rode wangen en glunderende blikken. Deze ‘familie’ gaat ervoor.

Je ook hard maken voor een positieve verandering voor kwetsbare kinderen? Teken van 13 jan tot 13 feb de petitie ‘Stop het wisselen van hulpverleners’ op hetvergetenkind.nl.

EEN WARMЕ, VEILIGE PLEK WAAR KINDEREN ZICH MOGEN HECHTEN

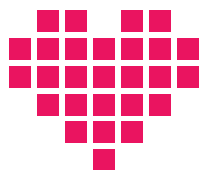
Het Vergeten Kind en de Gemeente Geldrop-Mierlo sloegen na de Jeugdwet in 2015 hun handen ineen en realiseerden een speciale vorm van residentiële jeugdzorg: Heppie (t)Huis. Een huiselijke, liefdevolle plek, met vaste professionele opvoeders, waar kinderen zo lang kunnen blijven als nodig.

Het is een regenachtige maandagochtend als we parkeren in een woonwijk in Geldrop-Mierlo. Het huis van Heppie (t)Huis staat, in tegenstelling tot veel leefgroepen, niet afgezonderd aan de rand van een stad. Nee, dit huis staat midden in een woonwijk. Ook aan de binnenkant ziet het huis er 'normaal' uit; gezellig en huiselijk. En vandaag hangen er ook slingers! "Goedemorgen mevrouw, wilt u een stukje taart?" Een van de kinderen is jarig en heeft taart gehaald. De andere kinderen zijn al naar school, maar dit meisje is 16 geworden en eet met de opvoeders in Heppie (t)Huis een stukje verjaardagstaart.

Voelt als thuis

Sinds 2015 geldt de nieuwe Jeugdwet, wat inhoudt dat niet de provincie, maar de gemeente moet zorgen voor goede jeugdzorg in de regio. Dit vroeg om creatieve oplossingen van gemeenten. Gemeente Geldrop-Mierlo was dan ook blij dat René van de Camp vanuit Het Vergeten Kind langskwam met zijn idee voor Heppie (t)Huis. Een plek die zoveel mogelijk voelt als thuis, waar kinderen zo normaal mogelijk opgroeien. In de praktijk betekent dit dat de vraag 'wat heeft dit kind nodig om zich goed te voelen?' elke dag centraal staat. Geen verschillende begeleiders, maar een klein groepje vaste opvoeders. Niet verhuizen van groep naar groep, maar zo lang blijven als nodig. Geen gebrek aan knuffels, maar knuffels te over. Het Vergeten Kind en

gemeente Geldrop-Mierlo gingen er samen voor: in 2018 is de bouw gestart en in april 2019 kwamen de eerste kinderen er wonen.

Zo normaal mogelijk

Na het gebak en de felicitaties vertelt teamcoördinator en orthopedagoog (een opvoedkundige die is gespecialiseerd in ontwikkelings-, opvoedings- en leerproblematiek) Ellen van der Hulst wat meer over hoe bijzonder, of beter gezegd, hoe normaal Heppie (t)Huis is. “Alle kinderen die hier wonen, komen uit Geldrop-Mierlo, de meeste kinderen komen zelfs uit deze wijk. Dat was een van onze eerste uitgangspunten, want het betekent dat we het voor onze kinderen zo normaal mogelijk houden. Ze wonen dan niet meer thuis, maar ze wonen er wel heel dichtbij en ook dicht bij school, vriendjes of de voetbalvereniging.”

Heppie (t)Huis is er voor kinderen van 6 tot 23 jaar en er is plek voor acht kinderen. Ook dat is anders dan in bijvoorbeeld een leefgroep, waar je vaak van leeftijdsgroep naar leeftijdsgroep verhuist. “Die verscheidenheid in leeftijden vertaalt zich soms naar uitdagingen in de groepsdynamiek, maar het heeft ook iets moois. Je leert rekening met elkaar te houden, net als in een gezin.”

Klimaat van Aandacht

De opvoeders, zoals de hulpverleners van Heppie (t)Huis worden genoemd, staan voor meer uitdagingen. “De kinderen die hier wonen, zijn beschadigde kinderen”, vertelt Ellen. “Ze hebben ontzettend veel meegemaakt, wat resulteert in gedragsproblemen en hechtingsproblematiek.” Nikki ter Brake sluit aan bij het gesprek. Ze is trauma-expert en ondersteunt het team als coach. Ze vertelt: “De kinderen hebben een rugzak met trauma’s die ervoor zorgen dat ze zich op een bepaalde manier gedragen. Ze stoten af, worden boos. Voor ons als opvoeders is het essentieel dat we ons hier bewust van zijn. Daarom staat het ‘Klimaat van Aandacht’ centraal bij Heppie (t)Huis, wat inhoudt dat we een positieve omgeving creëren en onder het gedrag kijken dat veroorzaakt wordt door de trauma’s. We blijven warmte, liefde en knuffels geven, ongeacht hun gedrag.” Ellen vult aan: “Alleen dan kunnen kinderen zich hechten. Want dat is wat we willen; zij mogen zich hechten aan ons en wij aan hen. Nu

merken we dat dit nog moeilijk is voor onze kinderen. Maar we zijn ervan overtuigd dat als ze ervaren dat we hen nog steeds lief vinden, zelfs als ze ons uitschelden of pijn doen, ze echt kunnen hechten. Dan kunnen ze opgroeien tot gezonde volwassenen die liefde kunnen ervaren én geven.”

Vertrouwen geven

Een van de opvoeders is Daisy Beuwer. Ze maakt de kinderen ’s ochtends wakker om naar school te gaan en wacht ze na school op met thee en een koekje. Er is tijd om met de kinderen te spelen, samen huiswerk te maken en te koken, er is zelfs tijd om mee te gaan naar de voetbalvereniging, of om samen met een moeder of tante te kletsen die langskomt. Die tijd is volgens Daisy heel belangrijk en daarom heeft zij bewust de overstap gemaakt naar Heppie (t)Huis. “In grote jeugdzorginstellingen worden vaak keuzes gemaakt in het belang van de organisatie of wegens bezuinigingen; er is te weinig aandacht voor het kind. Ik wilde dat niet meer. Ik wilde op een plek zijn waar ik een band kon opbouwen met de kinderen en waar ik ze vertrouwen kon geven. Dat kan hier gelukkig.”

Echt Heppie (t)Huis

Het eerste jaar Heppie (t)Huis zit er bijna op. Voorzichtig maken we de balans op. Nikki: “We zien dat de kinderen moeten wennen aan de veiligheid hier. Maar steeds vaker merken we dat de ze meer rust vinden, meer vertrouwen krijgen en dat ze zich meer thuis voelen.” Daisy ziet dat ook: “Ik kijk met de kinderen weleens televisie op de bank en merk dat ze lekker tegen me aan durven liggen. Dat gebeurt op veel plekken niet, maar juist deze kinderen hebben behoefte aan geborgenheid. Ze zien hun ouders de hele week niet en dan zouden ze al die tijd tegen niemand aan kunnen hangen en geen knuffels kunnen krijgen!” De huiselijkheid, de warmte en de veiligheid zorgen er ook voor dat de kinderen er voor elkaar zijn. Daisy: “Een tijdje geleden kregen we te horen dat er de volgende dag een tweeling bij ons kwam wonen. We moesten ’s avonds nog aan de slag om hun kamer gezellig te maken. Tot 22.00 uur waren we bezig, samen met twee oudere kinderen die hier wonen. Iedereen hielp mee om de tweeling zich de volgende dag welkom te laten voelen. Dat vond ik zo mooi. Dat is wat mij betreft echt Heppie (t)Huis.”

MINISTER **HUGO DE JONGE** GAAT UIT **LOGEREN** OP EEN **LEEFGROEP**

Op uitnodiging van (oud-)Unforgettable Daan kwam minister Hugo de Jonge van het ministerie van VWS een nachtje logeren bij een leefgroep. Om zo te ervaren hoe het écht is om in de 24-uursopvang te wonen. Hij at met de jongeren, waste af, sliep in Daans oude kamer en luisterde aandachtig. “Het was een hele bijzondere en belangrijke ervaring”, aldus de minister.

Vanuit de grote keuken worden Mexicaanse geuren verspreid. Drie jongeren die in deze woongroep van Entrea Lindenhout wonen, zijn aan het kokkerellen. Taco's staan er op het menu. "Met vlees en ook vegetarische", vertelt Joëlle (17). De sla en sauzen staan al op tafel in de eetkamer en er wordt een extra bord neergezet. Die is voor Hugo de Jonge, minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport. Hij komt een nachtje logeren en is iets later dan gepland. De jongeren verzamelen zich alvast rond de eettafel. "Ik heb honger!" roept Emma (17).

Uitnodiging

In de Week van Het Vergeten Kind 2019 liet Het Vergeten Kind heel Nederland weten dat het doorverhuizen van uit huis geplaatste kinderen moeten stoppen. Unforgettable Daan hielp mee door zijn verhaal te delen. Toen hij de minister ontmoette op de Hartenhuis Award (prijs die de stichting jaarlijks op 29 januari uitreikt aan een organisatie, initiatief of persoon die zich buitengewoon inzet voor kwetsbare kinderen), vroeg hij hem of hij weleens een nacht op een opvang had doorgebracht. Dat was niet het geval. Dus zei Daan: "Dan nodig ik je hierbij uit om te komen logeren op een leefgroep!" De minister nam de uitnodiging aan en Daan zocht een groep uit waar hij zelf heeft gewoond. Het werd De Kaap, een leefgroep in Nijmegen voor jongeren vanaf 15 jaar die om wat voor reden dan ook (tijdelijk) niet meer thuis kunnen wonen. Op De Kaap krijgen ze verzorging, begeleiding en behandeling. Daan

heeft zelf ongeveer een jaar op De Kaap gewoond.

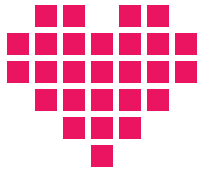
Avondeten

Als de minister binnenkomt, krijgt hij uiteraard op zijn kop omdat hij te laat is. "Ja, u krijgt een extra taak!" wordt er gekcherend geroepen. "Sorry, jongens!" reageert de minister vrolijk. "Kan ik me nog wel omkleden voor het eten?" Daar zijn de jongeren unaniem over: "Nee, we hebben honger!" Dus knoopt Hugo zijn stropdas los en gaat aan de grote eettafel zitten. Hij vertelt waarom hij verlaat is: hij was op werkbezoek bij een instelling waar gehandicapte kinderen wonen. Een van de ouders wilde nog even met hem praten. "Dat was ook een belangrijk gesprek", zegt de minister. De jongeren knikken begripvol en happen in hun taco's. Voordat de minister aan zijn Mexicaanse maaltijd begint, bedankt hij Daan voor zijn uitnodiging. Na het eten laat Daan de minister zijn slaapkamer zien. Het was vroeger de kamer van Daan. "Er hebben al superveel andere mensen op dit bed geslapen", waarschuwt hij. "Als jij erop hebt gelegen, is het ook goed genoeg voor mij", antwoordt de minister.

Afwassen

Na het eten heeft iedereen een taak, zo ook de minister. Omdat de afwasmachine vol is, wast hij samen met Daan af. Daan vertelt waarom hij de minister heeft uitgenodigd. "Ik wilde laten zien dat het moeilijk is om op een groep te wonen.

Het is moeilijk om te moeten luisteren naar leiding die je misschien niet aardig vindt, om te slapen op een matras waar veel anderen op hebben geslapen, om te douchen in een douche die je moet delen; gewoon, om niet thuis te zijn. Juist omdat dat moeilijk is, moeten we zorgen dat de rest echt beter wordt geregeld.” De minister knikt instemmend. “Ik ben ook heel blij dat ik dit nu mag zien en ervaren.”

Verlengde jeugdzorg

Als de taken zijn gedaan, is het tijd voor thee en koffie. De jongeren komen in pyjama's en onesies op de bank zitten en de minister nestelt zich ertussen. Hij wil van iedereen iets weten. “Maar vertel niet wat je niet wil vertellen”, zegt hij erbij. “Ik ben alleen wel erg nieuwsgierig, dus vragen doe ik wel.” Het eerste onderwerp dat de jongeren aansnijden is de verlengde jeugdzorg*, die lang niet iedereen krijgt, terwijl ze het wel zouden willen. Julia (17) zegt: “Ik word over een half jaar 18 en dan moet ik weg. Ze zien geen hulpvraag meer.” Hugo reageert: “18 is wel jong.” Er zijn drie andere jongeren in de groep die wel verlengde jeugdzorg krijgen, die mogen tot hun 21e blijven. Maar Julia moet voor de zomer op zichzelf wonen. “Eigenlijk straffen ze me omdat het te goed gaat.” Daan valt haar bij. “En dat is hartstikke stressvol. Je moet een huis zoeken, je moet geld verdienen om dat huis te betalen. Alles komt tegelijk, terwijl je er nog helemaal niet klaar voor bent.” De minister knikt en concludeert: “Het blijft dus hard nodig om de jeugdzorg te verlengen.”

Knuffels

“Sowieso is het altijd stressen wanneer je weet dat je ergens niet meer kan blijven.” Daan verlegt het gesprek. “Toen ik nog hier woonde, was de doorlooptijd negen maanden. Ik heb zoveel verschillende plekken gezien dat ik het moeilijk vind om me aan mensen te hechten, wat niet was gebeurd als ik op een vaste plek had kunnen blijven.” Maar dit is nu anders bij Entrea Lindenhout en ook daarom heeft Daan de minister hier uitgenodigd; hij vindt dit een voorbeeld van een goede groep. “Hier kun je wonen vanaf je 15e en als je verlengde jeugdzorg krijgt, kun je tot je 21e blijven. Dat vind ik supergoed. Bovendien is het hier kleinschalig, huiselijk en gezellig. En je krijgt knuffels, die je lang niet op andere plekken krijgt, omdat hulpverleners professionele afstand moeten bewaren.”

Ervaringen delen

De minister is nieuwsgierig naar de ervaringen van de jongeren met pleegzorg. Daan begint met vertellen: “Als het lukt om er te wonen, is het fijn. Maar als je op een gegeven moment hoort dat je weer weg moet, voel je je weer afgewezen.” De minister legt uit waarom hij hiernaar benieuwd is: “We hebben het beleid zo opgezet dat we het liefst hebben dat je thuis hulp krijgt. Als dat niet kan, ga je naar een pleeggezin of gezinshuis en als dat niet kan, woon je op een groep. Dus ik wil graag weten wat jullie ervaring is met pleegzorg.” Daan legt de minister uit dat pleegzorg niet voor iedereen geschikt is. “Voor sommige jongeren is het helemaal niet helpend om in een pleeggezin of gezinshuis te wonen. Ik had daar bijvoorbeeld niet de behandeling of ondersteuning kunnen krijgen die ze me hier wel hebben gegeven.” De minister luistert goed, niet alleen tijdens dit gesprek, maar ook tijdens de rest van de gesprekken die avond. Hij lijkt de hele ervaring op te zuigen, precies zoals Daan het bedoelde.

Ontbijt

De volgende ochtend is de minister alweer vroeg uit de veren. Hij zit om 07.00 uur aan het ontbijt, en veel jongeren zijn ook uit bed gekomen om met hem te ontbijten. De minister eet een knäckebröd met kaas en vertelt wat hij van zijn logeerpartij vond. “Normaal duurt een werkbezoek 1,5 uur, maar hier heb ik echt lang kunnen zijn. Dat vond ik heel bijzonder. En belangrijk”, zegt hij. “Ik ben onder de indruk van de huiselijkheid en de gezelligheid, deze groep voelt aan als ‘een thuis.’” Als iedereen klaar is met het ontbijt, moet de minister vertrekken. “Zo”, zegt hij. “Ik ben nu bij jullie thuis geweest, komen jullie eens bij mij op bezoek in Den Haag?” Daar reageren de jongeren enthousiast op, dus dat is dan afgesproken. De auto van de minister staat al buiten te wachten als hij handen schudt. “Tot ziens, allemaal! En heel erg bedankt!”

** Voor pleegkinderen is de zorg automatisch geregeld tot ze 21 zijn. Voor jongeren in leefgroepen als De Kaap is dat maar tot 18 jaar. Verlenging moet zelf door de jongeren worden aangevraagd. Garantie is er alleen niet. En dat zorgt voor onzekerheid; ook zij willen automatische zorg tot hun 21e.*

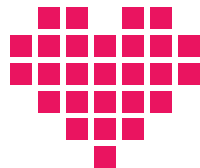

EEN WARM BAD VAN LIEFDE EN PLEZIER

Iedere dag zet Het Vergeten Kind zich in om kinderen het gevoel te geven dat ze gezien en gehoord worden. Dat doen we indirect, maar soms ook heel direct: door een leuke dag, workshop of weekend te organiseren voor kinderen. Een directe energieboost met heel veel lol, knuffels en nieuwe vrienden. We bieden drie kinderprogramma's aan: de Heppie Vakanties & Weekenden, de Heppie Zomer- en Wintertour en de Heppie Talent Workshops. We namen bij de eerste twee een kijkje.

KEIHARD LACHEN OP ZOMERTOUR

Wat vertel je na de vakantie op school als iedereen op vakantie is geweest en jij niet? De Heppie Zomertour zorgt ervoor dat ieder kind een leuke vakantieherinnering heeft om te delen. Afsluiter van de Zomertour was een onvergetelijke dag voor kinderen en hun ouders of begeleiders in attractiepark Slagharen.

“Mogen we al?” vragen de kinderen uit bus 6 nieuwsgierig aan de vrijwilligers van Het Vergeten Kind. “Jazeker”, is het antwoord. Maar in plaats van naar de ingang van attractiepark Slagharen te stormen, spelen ze eerst nog even een potje tikkertje met Vergeten Kind-ambassadeur Juvat Westendorp. Hij heeft hen net welkom geheten en meteen al vrienden gemaakt in de bus. Het Vergeten Kind sluit in Slagharen de Heppie Zomertour af. Deze zomer bezochten al zo’n 1350 kinderen Familiepark Drievliet, DierenPark Amersfoort en de Efteling. Vandaag zijn nog eens 650 kinderen, ouders en verzorgers aan de beurt in Slagharen. Het vervoer is voor hen geregeld, de entree is betaald en er zijn consumptiebonnen om lekker te smullen in het park. Het enige wat de Zomertour-bezoekers nog moeten doen, is genieten.

Rollercoaster

“Waar gaan we nu in?” vraagt moeder Laura aan haar dochter Britt (8). Ze zijn net in de Chuck Wagon geweest (een reuzenrad van huifkarren), hebben gespeeld in de speeltuin en nu wijst Britt zelfverzekerd naar de Gold Rush. De achtbaan van attractiepark Slagharen die twee keer over de kop gaat. “Oh nee, echt niet!” roept Laura vastberaden.

Voor Laura even geen achtbaan. “Ik heb al genoeg rollercoaster in mijn leven gehad de afgelopen twee jaar”, zegt ze gekscherend. Twee jaar geleden besloot ze weg te gaan bij de vader van haar dochter. De gewelddadige thuissituatie was niet meer te houden. Laura vertrok met haar dochter naar een vrouwenopvang. “Als je in de opvang woont, ben je aan het overleven en ik probeerde ervoor te zorgen dat Britt zo snel mogelijk kan aarden en haar draai kan vinden.

Aan uitjes denk je helemaal niet”, zegt Laura. “En als je er al aan denkt, dan heb je hetzelfde probleem als veel alleenstaande moeders: waar haal je het geld vandaan? Zo goedkoop is het niet.” Laura en haar medebewoners van de vrouwenopvang waren dan ook meteen enthousiast toen ze door de gemeente werden uitgenodigd voor de Zomertour.

Mooie herinneringen

“Het Vergeten Kind organiseert de Heppie Zomertour om kinderen een lichtpuntje te geven in moeilijke tijden”, vertelt Daphne Schreuder, Hoofd Marcom & Events van Het Vergeten Kind. “Gewoon weer even kind kunnen zijn. Waar kan dat nou beter dan in een leuk attractiepark of dierentuin? Een dag geen zorgen, geen verdriet, maar plezier maken met je broer, zus, ouder of verzorger.”

In 2019 werkte Het Vergeten Kind met 38 gemeenten samen om de Zomertour aan te bieden aan zogeheten multi-probleemgezinnen. “Wij bieden de tour aan, en zij zoeken in hun gemeente naar gezinnen die zo’n dagje uit het hardste nodig hebben, om ze samen mooie herinneringen op te laten bouwen. Herinneringen maken tenslotte wie we zijn. Negatieve ervaringen duwen ons in een sociaal isolement, terwijl positieve herinneringen ervoor zorgen dat we contact maken, durven te dromen en onszelf kunnen ontplooiën.”

Het Vergeten Kind kon weer rekenen op veel warme steun bij het realiseren van de Zomertour. Attractieparken dragen een steentje bij door flinke kortingen te geven of zelfs gratis tickets aan te bieden. “De overige kosten, zoals busvervoer en consumpties, worden bekostigd met behulp van de giften van particulieren, bedrijven en fondsen. En tijdens de dagen zijn er tientallen vrijwilligers in de weer om alles in goede banen te leiden.”

Lol hebben

Ambassadeur Juvat Westendorp was aanwezig om kennis te maken met de kinderen. “Wat ik vandaag heb gezien, is een dag vol lachen, gieren en brullen. Kinderen hebben even een lekkere uitlaatklep. En ik moet zeggen dat Slagharen zich er heel goed voor leent. Er heerst een ongedwongen sfeer. Iedereen is blij, de kinderen hebben lol, en daar gaat het om.”

Ook in 2020 wil Het Vergeten Kind de Heppie Zomertour weer aanbieden. “We willen steeds meer kinderen deze ervaring geven”, legt Daphne Schreuder uit. “Het zou mooi zijn als we in de toekomst een nog betere landelijke dekking hebben en samenwerking creëren met nóg meer gemeenten.” Voor Laura en haar vriendinnen van de vrouwenopvang is de dag al geslaagd. Zij zijn inmiddels als een soort familie voor elkaar. “En zo vaak komt het niet voor dat we met z’n allen en de kinderen weg kunnen. Dit wordt dus een mooie herinnering voor ons.”

ALS JE HET **THUIS** **MOEILIJK** HEBT, KUN JE **HIERNAARTOE**

Dertig kinderen konden zich in de herfstvakantie onder begeleiding van tien vrijwilligers weer even helemaal onderdompelen in het kind-zijn. Want tijdens een Heppie Vakantie & Weekend staat één vraag centraal: wat heeft een kind nodig om een topweek te hebben?

“Wie weet er nog een mop?” vraagt een leidster in de groepsruimte van Hotel Heppie in Mierlo. Vijf vingers gaan enthousiast de lucht in. Een vrolijke krullenbol mag als eerste. Hij klimt op zijn stoel en begint: “Er lopen twee oenen in de dierentuin. Dan komt er een schildpad voorbij. ‘Wat is dat?’ vraagt de een aan de ander. ‘Weet ik niet, hij ging zo snel!’” De groep lacht en applaudisseert. Trots gaat het jongetje weer zitten.

Klimaat van Aandacht

Welkom op een Heppie Vakantie. Moppen tappen stond niet op het programma voor vandaag, maar als je met je groepje zit te wachten tot je volgende activiteit start, kun je net zo goed even lol hebben, toch? Het hoort allemaal bij het ‘Klimaat van Aandacht’ van Hotel Heppie. Positiviteit, voorspelbaarheid en veiligheid staan centraal in die aanpak. Zo zorgen de vrijwillige groepsleiders ervoor dat kinderen die uit onveilige (thuis)situaties komen, zich veilig voelen om weer kind te zijn. Het Klimaat van Aandacht zorgt er zelfs voor dat kinderen die door gedragsproblemen niet met groepsvakanties mee kunnen, nu wel een vakantie kunnen beleven.

“Ik blijf hier komen tot ik 20 ben”, zegt Dunya (8) vol overtuiging. “En daarna word ik zelf leiding”, voegt ze er vastberaden aan toe. Het is een druilerige dinsdagmiddag in de herfstvakantie, maar dat mag de pret niet drukken voor Dunya en haar kersverse vriendinnetje Marit (9). Ze ontmoeten elkaar eerder in de zomer toen ze ook bij Heppie op vakantie waren. “We gingen met elkaar praten”, zegt Marit. “En zo word je vriendinnen.”

Thuis even vergeten

Vandaag hebben ze al gezwommen, gespeeld in de indoor-speeltuin en een lasergame gedaan. Hoewel Dunya al meerdere keren bij een Heppie Vakantie & Weekend is geweest, verveelt het haar nooit. “Er is iedere keer een ander thema, dus je doet ook steeds andere activiteiten.” Waarom gaat ze hier op vakantie? “Dit is een kamp voor kinderen die het thuis moeilijk hebben, zoals ik”, legt Dunya uit als ware deskundige. “Hier kun je spelen, nieuwe vrienden maken en thuis even vergeten.”

Iedere schoolvakantie en tijdens logeerweekenden krijgen kinderen, en soms ook hun ouders, de kans om een zorgeloze vakantie te hebben bij Heppie. Kinderen die zich door een onveilige, instabiele thuissituatie niet veilig kunnen ontwikkelen of zelfs niet meer thuis kunnen wonen, zijn welkom in Hotel Heppie Mierlo. Even bijkomen van de problemen waar ze zelf niet om gevraagd hebben als kind.

Tweede Hotel Heppie

Dat is een succes. Zo’n groot succes zelfs, dat er plannen zijn voor een tweede Hotel Heppie! Volgend jaar start Het Vergeten Kind met de bouw ervan. Op een mooie locatie, centraal in het land, zodat het goed te bereiken zal zijn. Het is een droom die kan worden verwezenlijkt dankzij de Vrienden-Loterij Prijzenmarathon 2017, vele sponsors, donateurs en

alle andere mensen die kwetsbare kinderen een warm hart toedragen. Hierdoor kan Het Vergeten Kind straks twee keer zoveel kinderen een zorgeloze vakantie aanbieden.

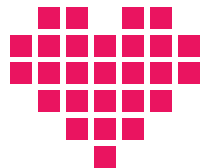
Ook in het toekomstige Heppie Hotel wordt het principe van één begeleider op drie kinderen gehanteerd. Daarnaast zijn er coördinatoren die zich bezighouden met het programma en andere randzaken. De begeleiders, allemaal vrijwilligers, hebben daardoor hun handen vrij om de kinderen alle aandacht en liefde te geven die nodig is én om mee te spelen. Dat is leuk, maar ook praktisch: juist door onderdeel te zijn van de groep, kan eventueel negatief gedrag snel en spelenderwijs worden omgebogen en worden escalaties voorkomen.

Niet alleen de bezoekers worden hier Heppie. Ook de vrijwilligers. “Ik kwam hier zeven jaar geleden binnen als stagiair”, zegt coördinator Myrthe Hinsen. “Zo gaat dat. Als je eenmaal begint, blijf je terugkomen.”

Dunya ziet het in ieder geval wel zitten om over twaalf jaar zelf begeleider te zijn. En ook haar vriendinnetje Marit kan alleen maar vol lof over Heppie spreken. “Weet je”, zegt ze zelfverzekerd. “We doen hier zoveel verschillende dingen die allemaal ook zo leuk zijn! Ik hoef echt niet op ponykamp of voetbalkamp. Geef mij maar gewoon Heppie.”

HET LIGT **NIET** AAN DE **HULPVERLENERS**, HET LIGT AAN **HET SYSTEEM**

Jules (18) zag in zijn leven zo'n 120 hulpverleners. Toen hij op een leefgroep woonde, was er vooral veel verloop. Hij rekent het de hulpverleners zelf niet aan. "Het ligt aan het systeem. Er is veel te weinig tijd en alles moet volgens het boekje. Daardoor zien ze niet de mens, maar de stoornis."

"Mijn geschiedenis met hulpverleners begon al vroeg. Toen ik een paar maanden oud was, ontdekten ze dat ik 'anders' was en op mijn 4e kreeg ik daar hulp voor. Een orthopedagoge heeft mij lang begeleid; mijn hele basisschooltijd. Dat was fijn, ik heb veel van haar geleerd, maar ze heeft me niet kunnen voorbereiden op wat daarna zou komen."

Niemand zag hoe ongelukkig ik was

"Op de middelbare school werd ik gepest en dat was heel moeilijk. Maar thuis voelde ik me ook niet thuis; mijn ouders konden me niet goed helpen. Daarnaast had ik problemen met mezelf. Inmiddels waren er al verschillende coaches geweest, maar niemand zag hoe ongelukkig ik was. Ik belandde op de crisisopvang, waar ik niet serieus werd genomen. Nadat ik een paar keer terugkwam op de crisisopvang, werd er besloten dat ik thuis zou blijven wonen en naar een dagbehandeling zou gaan. Ik kreeg daar zes groepsbegeleiders, een psycholoog, een psychiater, een ondersteuner en een behandelcoördinator toegewezen. De hulp was niet voldoende, omdat het thuis niet meer ging. Een half jaar later zagen ook de professionals dat in; ik ging tijdelijk wonen bij een stichting waar je zorg en hulp krijgt."

Te weinig personeel

"In totaal heb ik daar anderhalf jaar gewoond. Een groot deel van die periode zat ik op een leefgroep en dat was een turbulente tijd. Er stonden te weinig mensen op de groep en op een gegeven moment was er ook veel uitval. Toen zagen we veel flexwerkers. Daarbovenop was het ook zo dat er veel jongeren woonden met een agressieprobleem. Als een

agressief iemand de boel weer eens kort en klein sloeg, moest het schaarse personeel daaropaf. Zo bleef er weinig zorg over voor de kinderen met een angststoornis die zichzelf doods-bang op hun kamer hadden opgesloten.”

Wij zijn geen kantooronderdelen

“Ik heb wel gesprekken gevoerd met groepsleiders die gewoon niet wisten hoe ze het moesten oplossen. Het lag ook niet aan hen, maar aan het systeem. Er is simpelweg te weinig tijd. En alles moet ook nog eens volgens het boekje. Daardoor zagen de hulpverleners de mens niet, maar alleen de stoornis. Ah, daar is borderliner nummer 23, of eetstoornis-kind 95. En andersom gold hetzelfde. Ik had zoiets van: daar heb je therapeut nummer 65. Als je hier verder over nadenkt, is het toch ook onbegrijpelijk dat stichtingen zich uitbreiden en nog groter worden. Terwijl het al zo lastig is om kinderen écht te zien. Instellingen worden grote concerns, zoals bouwbedrijven of kantoren. Maar wij zijn geen kantooronderdelen!”

Jij verdient het ook om gelukkig te zijn

“Ik heb ongeveer 120 hulpverleners gezien. Zoveel mensen die zeiden: ‘Zo moet je het doen. Nee, zo moet je het doen.’ Elke keer net even anders, maar niemand zei dat ik goed genoeg was. Ik voelde me compleet onteerd als mens. Een enkele hulpverlener heeft mij echt geraakt. Een therapeut zei tegen me: ‘Jij verdient het ook om gelukkig te zijn.’ Toen ik dat hoor-

de, kon ik alleen maar janken. Ik had zoiets in mijn hele leven nog niet gehoord.”

Niet de stoornis, maar de mens

“Gelukkig weet ik inmiddels dat het ook anders kan. Ik woon nu zelfstandig, op een topplek. Het is een kleinschalige zorgboerderij, waar verschillende huisjes staan. Geen klinieken, maar plekken waar, zoals ze het noemen, een ‘nestjesgevoel’ heerst. Hier krijg ik wel de begeleiding die ik nodig heb. Ze kijken niet naar de stoornis, maar naar de mens. En ik heb geleerd dat ‘anders’ ook goed kan zijn. Er wordt tegen me gezegd: ‘Ja, je hebt problemen gehad in het verleden, en wij gaan je helpen om te zorgen dat je gezond en gelukkig wordt.’”

The Unforgettables

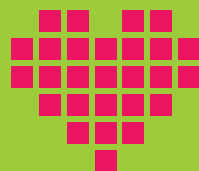
Jules maakt deel uit van The Unforgettables, de jongerenraad van Het Vergeten Kind. Zij zijn de stem van de kwetsbare kinderen in ons land, omdat zij als geen ander weten hoe het is om op te groeien in een moeilijke situatie. Jules: “Ik vind het belangrijk om mijn verhaal te delen, omdat ik zo misschien verandering kan brengen in de jeugdzorg. Dat is nodig. Hopelijk krijgen kinderen die zijn zoals ik, dan wel eerder de hulp die ze nodig hebben.”

GUN KINDEREN ZO MIN MOGELIJK HULPVERLENERS

Ambassadeur Angela Schijf en Unforgettables Thierry en Annemara komen in Rotterdam samen voor de covershoot van dit magazine.

Ze hebben een fijne avond waarin niet alleen veel wordt geknuffeld, er wordt ook sushi gegeten en veel gepraat: over de jeugdzorg, het ambassadeurschap en kind-zijn.

Annemara (18) en Thierry (14) zitten in de jongerenraad van Het Vergeten Kind, The Unforgettables. Ze zijn net in Rotterdam gearriveerd, als ambassadeur Angela Schijf binnenkomt. Vandaag gaan zij samen met Angela de fotoshoot doen voor de cover van dit magazine. Terwijl huisfotograaf Hans zijn spullen uitstalt en het bekende Hartenhuis klaarzet voor de foto, is er voor Annemara, Thierry en Angela tijd om even bij te kletsen en te eten. Jeugdzorg staat uiteraard op het menu, samen met sushi. Angela begint met een lach: “En waarom zijn jullie Vergeten Kinderen?” Het ijs is meteen gebroken. Annemara vertelt: “Mijn thuissituatie was vroeger erg onrustig. Een van mijn ouders is tijdelijk uit huis geplaatst. Ja, dat kan dus ook!” glimlacht Annemara. “Maar dat was een hele moeilijke periode. Ik heb het vierde jaar van de havo opnieuw gedaan, niet omdat ik het niet haalde, maar om alles te kunnen verwerken. Ik ga nu ook naar therapie en dat helpt. Inmiddels is alles weer rustiger geworden, gelukkig.” Angela en Thierry luisteren aandachtig. “Jeetje, dat moet wel heftig zijn geweest”, zegt Angela. Ze legt een arm om Annemara heen. “Wat kun je er nu goed over vertellen, zeg. Maar ja, daarom ben je natuurlijk ook Unforgettable.”

Mazzel gehad

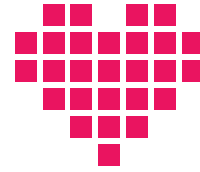
“En wat is jouw achtergrond, Thierry?” vraagt Angela. “Bij mij was mijn vader niet in beeld”, vertelt Thierry. “Mijn moeder is

inmiddels overleden. Ik ben uit huis geplaatst toen ik 7 was, woonde even bij een familielid en toen ik 10 was ben ik bij gezinshuisouder Lenie terechtgekomen. Eigenlijk heb ik mazzel gehad, want ik ben nooit doorgeplaatst.” Annemara vult aan: “Ja, dan hebben we eigenlijk wel geluk hè? Ik ben zelfs nooit uit huis geplaatst!” Angela kijkt liefdevol naar de twee en vraagt: “Vinden jullie het niet gek om te zeggen dat je mazzel hebt gehad?” Annemara reageert: “Nee, want het kan ook echt nog veel erger, dat horen we regelmatig op de trainingsweekenden.” Thierry vult aan: “Andere Unforgettables zijn superveel verhuisd en sommigen hebben wel honderd hulpverleners gehad.”

Veel hulpverleners

“Hoe was het contact met jeugdzorg bij jullie?” vraagt Angela. Annemara zegt veel hulpverleners te hebben gehad. “Meer dan veertig van acht verschillende instellingen. Het moeilijkste was het toen we thuis echt een grote crisis hadden. Op dat moment was er een enorm verloop in hulpverleners; er waren veel wisselingen en tussendoor ook nog vakanties... we kregen vaak een nieuwe.” Thierry had ook heel veel afspraken met jeugdzorg. “Ik was vroeger vaak boos en die boosheid werd erger, omdat ik elke keer hetzelfde verhaal opnieuw moest vertellen. Weer aan een andere persoon. Toen ik net bij Lenie woonde, moest ik vaak huilen, omdat ik er weg wilde, terug naar mijn familie. Toen zei Lenie op een dag dat we met huilen

JULLIE MOGEN BEST WAT **PUBEREN!**

niets opschieten en grappig genoeg hielp dat echt. Het ging daarna stukken beter en inmiddels ben ik mijn woede ook echt kwijt.” Thierry heeft wel een voogd en die heeft hij al zeven jaar. “Ook dat kan anders lopen. Er zijn kinderen die meerdere voogden hebben gehad en ik ken er zelfs een paar die hun voogd nog nooit echt hebben ontmoet.” “Huh? Dat is best raar. Een voogd moet toch weten hoe het kind zich voelt om te weten wat het beste is? Dan moet je op z’n minst toch iemand in de ogen hebben gekeken?” Angela kan bijna niet geloven dat dit soort situaties ontstaan in ons super-gestructureerde, weldoordachte Nederland.

Zo vaak je verhaal vertellen

“Wat zouden jullie willen veranderen aan de jeugdzorg in Nederland?” vraagt Angela. Thierry zegt dat hij kinderen zo min mogelijk hulpverleners gunt. “Je moet je verhaal zo vaak vertellen en op een gegeven moment wil je dat echt niet meer.” Annemara valt hem bij. “Ja, precies dat. Op een gegeven moment vertel je maar een klein stukje van het hele verhaal, omdat je het gewoon niet meer kunt of wilt.” Angela knikt. “Hoe is het dan om nu je verhaal te vertellen?” vraagt ze. “Je bent er wél heel goed in geworden.” Annemara lacht. “Daarom vind ik het zo fijn dat we Unforgettables zijn, want nu kan ik met mijn verhaal andere kinderen helpen.”

Hoe lang is Angela al ambassadeur, wordt er gevraagd. Angela moet diep nadenken. “Zeven jaar al. De momenten met de kinderen en jongeren zelf, die vind ik het fijnste. Ik geloof erin dat als je in de toekomst iets wilt veranderen, je bij de jeugd moet beginnen. Jullie zijn de toekomst! Ik ben heel erg trots als ik jullie twee hier zo sterk zie zitten, met alles wat jullie hebben meegemaakt. Helaas geldt voor veel kinderen dat ze

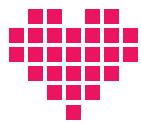
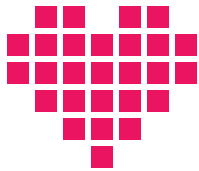
nog een lange weg te gaan hebben. Het Vergeten Kind doet zulke goede dingen voor hen, ik kan het alleen maar een eer vinden dat ik daar mijn steentje aan mag bijdragen. Voelen jullie je ook al een beetje ambassadeur, want dat zijn jullie eigenlijk wel.” Annemara zegt dat het begint te komen na een jaar bij de ‘Unforgettable-familie’, want dat is het. Thierry is nu al bijna twee jaar Unforgettable en voelt zich wel een beetje een ambassadeur, hij vertelt namelijk graag over de jongerenraad aan anderen en wat ze doen.

Lekker puberen

Zou Angela nog iets willen meegeven aan de jongeren? Ze lacht naar ze en zegt: “Wat ik vanavond vooral hoor, is dat jullie erg vroeg volwassen moesten worden. Ik hoop dat jullie het jezelf nog toestaan om kind te zijn. Neem de ruimte en focus je op je eigen ontwikkeling. Jullie hebben veel in je mars, maar zijn ook nog ‘maar’ 14 en 18. Dan mag je best ook wat puberen.” Annemara zegt dat haar hulpverleners en ook haar vader dit regelmatig tegen haar zeggen. “Puber maar, doe eens brutaal of iets wat niet mag! Maar ik heb niet het gevoel dat ik dat kan doen. Ik ben ooit binnen één week volwassen geworden en ik heb het misschien wel tegengehouden. Haha, nu ben ik 18 en denk ik: laat maar zitten.” Angela lacht en slaat een arm om haar heen: “Maar dat puberen kan zelfs nog heel goed als je 40 bent hoor!”

De tafel wordt afgeruimd en Angela knuffelt beide jongeren heel stevig. Ze krijgen een kus op hun voorhoofd. “Dat doe ik ook bij mijn eigen dochters. En dan kijk ik ze aan en zeg ik: alles komt altijd goed! Maar als jullie me vervelend vinden, dan moet je dat vooral zeggen, hoor!” Ze lachen allemaal en dan is het toch echt tijd voor de fotoshoot.

JAY KOMT OP TV

Documentairemaakster Eef Hilgers maakt de jeugddocumentaire ‘Mensjesrechten’, waarin ze Jay (13) volgt. Jay is drieënhalf jaar geleden uit huis geplaatst, woont nu op een woongroep en vindt dat ‘heus niet makkelijk’. We mogen van Eef en Jay een kijkje nemen achter de schermen op de superspannende, allereerste draaidag.

Mensjesrechten gaat altijd over een van de kinderrechten van de Verenigde Naties. Dit keer is het onderwerp: ‘ieder kind heeft recht op een veilige thuissituatie’. Jay is gevraagd omdat ze in haar jonge leven al veel hulpverleners heeft gezien. Op de groep waar ze drieënhalf jaar geleden terechtkwam, zat ze tussen de kleine kinderen die veel schreeuwden en ‘s nachts huilden. Ook zag ze veel kinderen op de groep komen en gaan, alleen zij bleef. Na ‘onwijs lang zeuren’ mocht ze eindelijk verhuizen naar een huis waar jongeren van haar leeftijd wonen. Maar elke nieuwe plek is natuurlijk wennen.

Eerste draaidag

Vandaag is de eerste draaidag van de documentaire en dat is best spannend, niet alleen voor Jay, maar ook voor Eef en haar crew. Gelukkig hebben ze elkaar al een paar keer eerder ontmoet. “Ik ben heel benieuwd hoe het nu met haar is”, vertelt Eef, “ze heeft ineens een nieuw thuis, met zes andere jongeren en begeleiding die ze niet kent.”

Wolvenkop

“We laten kinderen altijd zien in hun kracht”, vertelt de filmmaker, “ze zijn nooit zielig. Ze zitten in een vervelende situatie, maar hebben een manier gevonden om daarmee om te gaan. Jay is creatief in haar oplossingen: ze heeft een enorme fantasie waar ze in duikt.” Zo is ze actief in de comic

ALS JAY HET WOLVENMASKER OPDOET, GAAT ZE METEEN **DANSEN**

con (stripboek)-community en kan ze waanzinnig goed tekenen. Maar wat het meeste indruk op Eef maakt, zijn de fantasiepersonages die Jay voor zichzelf bedacht heeft. “Zo heeft ze een enorme wolvenkop van foam, een zogenaamd fur suit, helemaal zelf gemaakt. Als ze die opdoet, kan ze even over haar angsten heen stappen. En zodra dat masker opgaat, gaat ze meteen dansen. Dat heb ik even getest. Ik heb haar meegenomen naar een druk winkelcentrum, en ja hoor. Ze deed direct haar moves.”

Boos

Jay is geen prater. Sterker nog: ze kan in de war raken als haar te veel vragen worden gesteld. Best onhandig als ze geïnterviewd moet worden voor, bijvoorbeeld, dit artikel. Toch probeert Eef aan het einde van de dag wat uit haar los te krijgen. “Hoe vond je het filmen? Die camera op je neus?” Jay is moe en roept dat ze al vijf jaar een rotleven heeft, en dat het heus niet makkelijk is om in een woongroep te wonen.

Weet-ik-het-hoeveelste volwassene

Eef begrijpt het wel. “We hebben nu een boos meisje op beeld. Ze heeft alle muren opgetrokken. Niet fijn, maar het is wel belangrijk om te laten zien waar ze mee struggelt. Vergeet niet: iedereen wil iets van haar, de groepsleiding, die andere pubers, en ik ben de weet-ik-het-hoeveelste volwassene die weer iets van haar wil. En ik ga op een bepaald moment ook weer weg. Dit zegt iets over hoe dat contact is met andere volwassenen, zoals hulpverleners die komen en gaan.”

Uit haar schulp

Toch hoopt ze dat Jay weer uit haar schulp zal kruipen, en

dat ze kan laten zien dat ze ook een manier kan bedenken om het minder ‘rot’ te laten zijn. Eef heeft goede hoop: “Op film doet ze het fantastisch, ze is fantastisch. Jay vangt de camera op een hele mooie manier, waardoor je automatisch meer over haar wil weten.”

Schuilplekje

“Ik heb al een idee wat het einde van de film zou kunnen zijn”, verklapt de filmmaker. “Er is namelijk een nieuwe jongen op de groep gekomen, die heel verlegen was. Jay heeft hem haar wolvenpak cadeau gedaan. Heel bijzonder. Haar grootste schuilplekje was voor hem, met de wens dat het hem ook zou helpen.” Maar Eef gaat nog zeker vijf dagen opnames maken, dus of dit daadwerkelijk het einde van de film zal worden, blijft nog even een verrassing.

Mensjesrechten

In de documentairereeks Mensjesrechten van EO/IKONdocs, geven kinderen met hun eigen verhaal een gezicht aan de Rechten van het Kind die zijn vastgelegd in het Kinderrechtenverdrag van de Verenigde Naties. Het verdrag streeft een gelukkig leven voor ieder kind na. In de documentaires vertellen kinderen hoe het is als dat geluk in gevaar komt.

De aflevering over Jay is te zien tijdens de Week van Het Vergeten Kind; op 2 februari bij Zapp Echt Gebeurd op NPO3.

MIJN FAVORIETE **HULPVERLENER**

Kinderen verdienen veiligheid en stabiliteit, ook als ze niet meer thuis wonen. In het huidige jeugdzorgsysteem kan dit helaas niet gewaarborgd worden. Kinderen worden steeds maar doorverplaatst en zien een karavaan aan hulpverleners. Hechten wordt voor deze kinderen moeilijk, net als mensen vertrouwen. Gelukkig zijn er vele hulpverleners die ondanks het systeem kinderen helpen en inspireren. Aan deze mensen schreven The Unforggettables een brief tijdens hun trainingsweekend. Lees de mooie brieven die Unforgettables Tamika en Evi schreven aan de begeleiders die echt verschil voor hen maakten.

Lieve Ricardo,

Ik weet nog wel dat ik als klein en onzeker kindje op de groep kwam en daar ook dagbesteding had. Ik was net nieuw op de groep en vond alles nogal spannend. Jij zorgde voor de invulling van de dagbesteding en vroeg me wat ik leuk vond. Ik vertelde je dat ik zingen heel erg leuk vond en dat het echt een uitlaatklep voor me was.

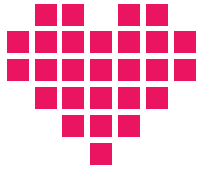
Ik kende je nog niet zo goed, maar ik voelde wel meteen een klik. Je vroeg me een stukje voor je te zingen. Alleen wilde ik dat niemand me zag, dus ging ik achter een gordijn staan om te zingen. Maar dat maakte jou niet uit; je was heel positief, net als de rest die luisterde en al die positieve reacties waren echt een boost voor mijn zelfvertrouwen.

Je gaf niet alleen dansles en podiumtraining tijdens de dagbesteding, maar je gaf ook levensadvies. Bij jou kon en kan ik altijd mezelf zijn. Ik ben nooit bang geweest om aan jou mijn verhaal te vertellen. Als het allemaal teveel werd, haalde jij alle negativiteit weg.

Je bent zo'n geweldig en bijzonder persoon. Je geeft om andere mensen en zorgt ervoor dat niemand vergeten wordt.

Lieve Ricardo, bedankt voor alles!

Liefs, Evi

Lieve Teske,

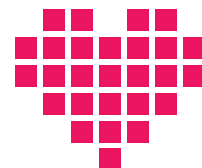
In augustus kwam ik naar de groep waar jij werkte. Ik was bang en verdrietig. Thuis ging het duidelijk niet lekker, anders zou ik hier niet zijn gekomen. En omdat ik al heel veel hulpverleners had gezien, zag ik ertegenop om weer nieuwe mensen te vertrouwen. Weer nieuwe hulpverleners... het maakte mij ook heel bang; hoe zullen ze reageren, hoe gaan ze om met de dingen die ik vertel, kan ik ze wel vertrouwen?

Maar gelukkig was jij daar. En je was er echt voor mij. In de korte tijd dat ik bij jou op de groep zit, heb je me heel erg geholpen. Je bent heel vrolijk, behulpzaam, aardig, gewoon heel fijn. Heel anders dan wat ik daarvoor heb meegemaakt. Maar wat ik het allermeeeste aan jou waardeer, is dat je zo pedagogisch onverantwoord bent! Je kunt me bijna altijd wel aan het lachen krijgen en je bent heel eerlijk. Dat is op de lange termijn heel fijn, ook al kan ik het op het moment dat jij mij de harde waarheid vertelt, niet altijd waarderen.

Ik ben heel erg dankbaar dat ik jou heb ontmoet Teske! En ik hoop dat er meer kinderen in de jeugdzorg hun Teske kunnen vinden.

Dankjewel voor alles!

Groetjes,
Tamika

DE ZORG OM **KINDEREN** DIE HET THUIS NIET GOED HEBBEN, IS VAN ONS **ALLEMAAL**

Op 1 januari 2019 kreeg Het Vergeten Kind een nieuwe directeur: Margot Ende. De hoogste tijd dat u haar beter leert kennen, vond onze jongerenraad. Daarom nam Unforgettable Annemara een interview met Margot af en vroeg zij haar het hemd van het lijf.

Kun je wat over jezelf vertellen?

“Ik ben Margot, ik ben 50 jaar, ik ben getrouwd en heb twee leuke kinderen; Nikki van 15 jaar en Bouke van 13. Ooit werkte ik bij een bank, daarna bij een internetbedrijf en zestien jaar geleden ging ik bij SOS Kinderdorpen werken, een wereldwijde organisatie die zich hard maakt voor kinderen die zonder liefdevol thuis opgroeien. Die overstap maakte ik, omdat ik een bijdrage wilde leveren aan een betere wereld. En de beste manier om dat te doen is wat mij betreft om ervoor te zorgen dat kinderen ‘de beste versie van zichzelf’ kunnen worden. Helaas heeft één op de tien kinderen in de wereld niet de veilige of stabiele thuisbasis waar dat kan. Daar wilde ik iets aan doen. Bij SOS Kinderdorpen deed ik dat met veel plezier en sinds januari 2019 doe ik dat met veel enthousiasme als directeur bij stichting Het Vergeten Kind.”

Waarom ben je hier directeur geworden?

“Bij SOS Kinderdorpen zag ik wat het effect is op het leven van kinderen die geen fijn en veilig thuis hebben. In de laatste vijf jaar bij SOS Kinderdorpen heb ik mij verdiept in de situatie van kinderen in Nederland. Ik dacht dat we hier de zorg wel goed geregeld zouden hebben, maar dat bleek dus niet het geval. Uiteraard hebben in het algemeen kinderen het hier beter dan in Afrika, maar toen ik erachter kwam hoeveel kinderen er in ons land uit huis geplaatst worden en hoeveel kinderen het thuis niet goed hebben, schrok ik wel. Want ook deze beschadigde en getraumatiseerde kinderen hebben een stabiele, fijne en warme omgeving nodig. Ik vind het ook naar dat we als samenleving niet in staat zijn om deze kinderen de aandacht en zorg te bieden die ze nodig hebben. Dus toen deze baan

voorbijkwam, dacht ik: ja, dat wil ik! Ik hoop de situatie van kwetsbare kinderen structureel te verbeteren, samen met alle vrijwilligers, medewerkers, donateurs en het liefst alle mensen van Nederland natuurlijk.”

Heb je misschien zelf ook iets meegemaakt in jouw jeugd waardoor je je voor kwetsbare kinderen in Nederland in wil zetten?

“Wat een goede vraag! Maar, nee, ik heb een hele leuke en liefdevolle jeugd gehad. Dus dat is in principe geen motivatie, behalve dat ik elk kind een jeugd gun zoals de mijne.”

Je bent nu ruim een jaar directeur, wat heeft tot nu toe het meest indruk gemaakt?

“Dat moet mijn bezoek zijn aan een Heppie Vakantie & Weekend deze zomer. Dit zijn vakanties voor kinderen die het thuis moeilijk hebben of zelfs niet meer thuis wonen. Op een Heppie Vakantie & Weekend kunnen ze even al hun zorgen loslaten en lekker spelen en plezier maken. Echt weer even kind zijn; op papier klinkt dat al geweldig, maar toen ik daar was, de kinderen zag en de sfeer voelde, was ik echt onder de indruk. Eén meisje staat me specifiek nog bij. Het was een intens meisje en je merkte dat het heel druk was in haar hoofd. Toen ik zag hoe rustig en liefdevol onze vrijwilligers met haar omgingen en hoe zij opbloeide bij die aandacht, was ik echt geraakt.”

Wat wil je nog bereiken met Het Vergeten Kind?

“Ik wil heel graag dat we nog meer het verschil gaan maken voor kinderen die zich vergeten voelen. Enerzijds door te zorgen dat veel meer kinderen zich gehoord en gezien voelen. Anderzijds willen we ook dat in de zorg voor kinderen in Nederland het kind echt centraal komt te staan en de kwaliteit van de zorg verbetert. Dit kunnen we uiteraard niet alleen. Daar hebben we veel anderen bij nodig. De eerste stap hiernaartoe is heel Nederland bewust maken van het feit dat er iets mis is. Belangrijk is dat iedereen in Nederland beseft dat de zorg om kinderen die het thuis niet goed hebben, niet alleen van Het Vergeten Kind is, of alleen van de jeugdzorg-professionals, maar ook van de politiek, van de gemeenten, van de mensen om het kind heen, van jou en van mij. Dan kunnen we echt verschil gaan maken.”

Teken de petitie ‘Stop het wisselen van hulpverleners’

Met onze grote, jaarlijkse campagne tijdens de Week van Het Vergeten Kind, geven wij de kwetsbare kinderen een stem. Teken de bijbehorende petitie ‘Stop het wisselen van hulpverleners’, zodat deze kinderen echt gehoord worden. Met z’n allen staan we sterker om jeugdhulpaanbieders, gemeenten en politici aan te sporen om nu echt een verandering in gang te zetten voor die duizenden kinderen die het zo hard nodig hebben.

De petitie loopt van 13 januari tot 13 februari.

HELP MEE AAN EEN BETERE WERELD VOOR DE ‘VERGETEN’ KINDEREN

Nederlandse kinderen behoren tot de gelukkigste kinderen ter wereld, zo blijkt uit onderzoeken. Maar helaas geldt dit geluk niet voor alle kinderen in ons land. Nog te vaak gaat het fout, soms zelfs heel erg fout.

Helaas zijn er in ons land ruim 100.000 kinderen die opgroeien in gezinnen waar het niet fijn en veilig is. De toekomst van deze kinderen dreigt ten onder te gaan aan trauma's en negatieve ervaringen.

Verslavingen, grote schulden en psychische problemen van ouders zetten kinderen volledig klem. Soms is de situatie zo ernstig dat kinderen niet meer thuis kunnen wonen. Zo hoort een kinderleven toch niet te zijn? Jij kan ons helpen om kinderen weer kind te laten zijn. Ervoor zorgen dat ze zich gehoord en gezien voelen, zij op een veilige en stabiele plek wonen en zich positief kunnen ontwikkelen. Zodat ze weer verder durven kijken en de toekomst met nieuwe moed tegemoet gaan.

Vergeten?

We bedoelen met ‘vergeten’ niet dat hun ouders ze vergeten zijn of dat hulpverleners zich hun lot niet aantrekken. We bedoelen wél dat deze kinderen zich vergeten voelen. Omdat hun belang niet centraal staat. Omdat hun moeilijke gedrag niet begrepen wordt als een schreeuw om positieve aandacht. Omdat ze niet mee kunnen doen en anders zijn. Omdat ze zich afgewezen en niet gehoord en gezien voelen. Omdat ze telkens opnieuw moeten doorverhuizen naar een andere zorginstelling of leefgroep. Ze hebben op jonge leeftijd al teveel meegemaakt. Ze zijn in systemen beland waarin ze maar door blijven draaien en in een neerwaartse spiraal terechtkomen.

Samen staan we sterk! Wat kun jij doen?

Een positieve verandering tot stand brengen voor kwetsbare kinderen in Nederland lukt alleen als we dit samen doen. We kunnen echt verschil maken als we ons als samenleving hard maken voor kinderen die het thuis niet goed hebben. Wil je meehelpen? Dat kan op verschillende manieren, bijvoorbeeld:

- ♥ als vrijwilliger
- ♥ als donateur
- ♥ door een actie te starten
- ♥ door belastingvrij te schenken
- ♥ door Het Vergeten Kind in je testament op te nemen

Ga naar hetvergetenkind.nl/help-mee voor meer informatie over hoe jij kan helpen.

EEN 'BIG THANK YOU' AAN

ANGELA SCHIJF, BABETTE VAN VEEN, JAMAI LOMAN, JOHNNY DE MOL, JUVAT WESTENDORP, NATASJA FROGER, SAAR KONINGSBERGER, DOLORES LEEUWIN, FRANCIS BEUKEVELD, JANDINO ASPORAAT, JÖRGEN RAYMANN EN WILLEKE ALBERTI, ONZE OUD UNFORGETTABLES; LOUIS, DANIELLE, RAFAËL, ZOË, ESMIRALDA, MAAIKE EN DAAN. EN NATUURLIJK GROTE DANK AAN ALLE VRIJWILLIGERS DIE ONZE ACTIVITEITEN, VAKANTIES EN WEEKENDEN MOGELIJK MAKEN.

EXTRA VEEL DANK AAN DE KINDEREN, HULPVERLENERS EN OUDERS DIE MEEWERKTEN AAN DE ARTIKELEN: YVONNE, HANNEKE EN MARJON, JOËLLE, JULIA, EMMA, HENK, NINA EN DESTINY, LAURA EN BRIT EN DUNYA EN MARIT.

Maar bovenal alle props, thumbs up & respect voor onze jongerenraad, onze jongerenambassadeurs;

THE UNFORGETTABLES

ALONDRA, ANNEMARA, ANOUAR, COREY, DALYSHIA, DANISHA, DESTINY, DJENÉVA, DYLAN, EVI, FEMIA, FIORENZA, JACQUELINE, JULES, KENLEY, KIRSTEN, LARISSA, LATISHA, LAURA, LINDA, MILAN, NATHANIEL, NORA, ROWENA, SANDRA, TAMIKA, THIERRY EN VANESSA

Jullie zijn zulke stoere en dappere jongeren en we zijn enorm blij met jullie! Ook zijn we ontzettend dankbaar dat jullie je verhalen willen delen met ons. Het is niet altijd makkelijk om je open te stellen, maar jullie doen het, jullie durven het; omdat jullie het beter willen maken voor de kwetsbare kinderen die na jullie komen. Dat is indrukwekkend. Dankzij jullie weten wij, en heel Nederland met ons, wat er beter kan en moet en daar strijden we hard voor.

Gelukkig doen we dat samen met jullie.

Bedankt!

MET MEDEWERKING VAN:

MEDIACOACHES & REDACTIE Esther Porcelijn, Lianne Collignon, Drees Koren, Suna Floret, Vera van der Pas en Ellen Mannens

TEKSTREDACTIE Dorthe Dol, Patrick van de Westelaken en Marjolijn Heemskerk

BEELDREDACTIE Anne van Putten

EINDREDACTIE Daphne Schreuder

PRODUCERS Barbara de Reede en Lianne Collignon

FOTOGRAFIE Hans Verleur, Robert van Ginkel, Bastiaan van Musscher en Eef Hilgers

VORMGEVING Angeliek Vermonden

DRUK Drukwerkfabriek

DIT MAGAZINE IS EEN COPRODUCTIE VAN:

HET
VERGETEN
Kind

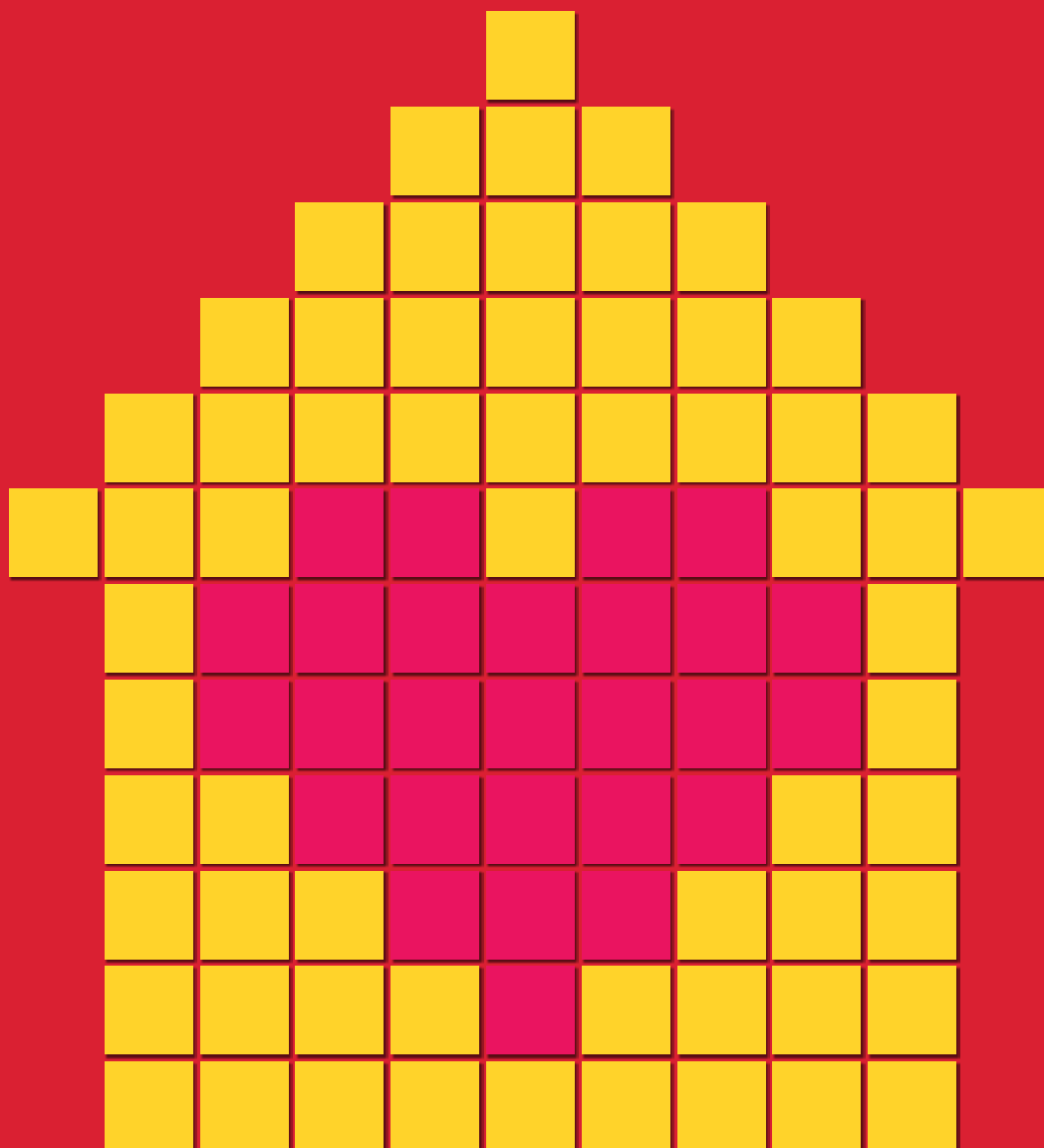
Hoedje
van
Papier

MEDE MOGELIJK GEMAAKT DOOR:

NELSON

**drukwerk
FABRIEK**

IEDER KIND EEN LIEFDEVOL THUIS MET VERTROUWDE GEZICHTEN

STOP HET WISSELEN VAN HULPVERLENERS
Teken nu de petitie op hetvergetenkind.nl

Tekenen kan van 13 januari tot 13 februari 2020

HET
VERGETEN
Kind